

[Aksel Larsen.]

nationale, søgte at knytte de internationale Baand under Verdenskrigen ved Konferencerne i Zimmerwald og Kienthal og dannede i 1919 Internationale i Moskva. Senere mødtes nogle socialdemokratiske Politikere og dannede paa ny en Internationale, som de derpaa med en Art falsk Varebetegnelse kaldte Anden Internationale. Dette er den historiske Sandhed. Den Internationale, det ærede Medlem ikke mere ønsker at rose sig af at være Medlem af — det forstaar jeg paa det hele —, den er dannet som en Splittelser-Internationale, efter at Arbejderklassens Internationale var knyttet igen af Kommunisterne.

I øvrigt kom det ærede Medlem ikke ind paa det, som var Kærnen i, hvad jeg sagde, og som det ærede Medlem Hr. Krag forgæves søgte at svække ved at tale om noget helt andet, nemlig at der eksisterer en international Kraft, som det gælder at faa udløst, at der eksisterer internationale Organer, som burde træde i Kraft under denne Situation, men som det hidtil er lykkedes bl. a. det danske Socialdemokratis Ledere at holde i Passivitet, i hvert Fald hvad de socialdemokratiske internationale Instanser angaar. Det er derimod, vi retter vore Anstrengelser, hvad enten det ærede Medlem Hr. Pürschel ser surt eller sødt til disse Anstrengelser.

Angaaende Perspektiverne mener det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ikke, at der var nogen smalle Steder i min Fremstilling. Det havde da været mere rart at høre, om det ærede Medlem mener, at de Perspektiver ikke findes og endogsaa er særdeles nærliggende. Det drejer sig ikke her om at konstruere forskellige Fantasiofostre for den kommende Tids Udvikling, saadan som det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde, da han malede paa Væggen Rædselen for en eventuel Invasion af russiske Tropper her i Landet. Det drejer sig om at tage Stilling til Udtalelser, som er fremsat fra en nuværende ledende Statsmand i et Naboland — for at blive i Diplomatifrakken og ikke komme i Konflikt med Forretningsordenen —, som ganske utvetydigt gaar ud paa, at man har i Sinde med Vaabenmagt at tilrane sig visse Grænseomraader, hvortil bl. a. specielt Sønderjylland hører. Det drejer det sig om. Derfor har jeg talt, som jeg gjorde, og sagt min Mening. Derfor skal man ogsaa i den givne Situation optræde saa beslutsomt og handlekraftigt som muligt.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel er en hel Del stødt over, at Sovjetunionen er ivrig, eller — som han vist udtrykte sig —

er blevet ivrig for at faa gennemført Sanktionerne. Jeg troede ellers, at det skulde man kun rose Sovjetunionen for, at den som Medlem af Folkernes Forbund søger at overholde sine Forpligtelser i videst mulig Grad, og jeg finder, at det kun i den Henseende kunde være rosværdigt, om man havde antaget Sovjetunionens Forslag om saa vidtgaende Sanktioner som vel muligt for hurtigere at bringe den foreliggende Konflikt til den rigtigst mulige Afslutning.

Det fortsatte Skænderi eller den fortsatte Diskussion mellem Flertallet og Mindretallet tror jeg egentlig ikke har gjort saa forfærdelig mange klogere. Navnlig det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft var temmelig højt oppe, men gav overhovedet ingen Begrundelse ud over, hvad han tidligere havde sagt, for det særlige Standpunkt, som er hævdet.

Det drejer sig ikke, som man har foresøgt at skyde os i Skoene, om, hvorvidt man har Tillid til Regeringen eller ikke Tillid — jeg tror, at Regeringen i den Henseende mindst af alle er i Tvivl om vor Stilling til den —, men det drejer sig om, hvad vi i den givne Situation anser for at være det, der kan, bør og skal gøres. Det betyder ikke, at vi er tilfredse med den Indsats, der er gjort, at vi ikke mener, den burde have været stærkere og hurtigere og mere beslut-som, men det drejer sig om at besvare det Spørgsmaal, der er stillet i Øjeblikket. Og der er efter vor Opfattelse naturligvis kun een Besvarelse mulig.

Udenrigsministeren (P. Munch): Jeg er noget forbavset over den stigende Ophidselse, hvormed denne Sag diskuteres, saa meget mere som man fra alle Sider er enig om, at vi har Forpligtelser over for Folkeforbundet, hvilke Forpligtelser vi har, og at der her foreligger et Tilfælde, hvor disse Forpligtelser træder i Kraft. Men Forklaringen paa den ophidsede Tone, der efterhaanden trænger ind i denne Debat, er den, at man har gjort en Sag, der burde drøftes som et rent ydrepolitisk Spørgsmaal, hvor vi har fuldkommen fælles Interesser, til en Art indrepolitisk Opgør.

Jeg maa tilstaa, jeg kan ikke begribe Grunden dertil. Hvis man ikke havde udfoldet hele den Lidenskab, saa kunde man nu have været inde i Finanslovbehandlingen, og dér kunde man have faaet Lejlighed til at sige alle de Ukvemsord om hinanden, man nu føler Trang til at udslynge i denne Sal, og til disse regner jeg den Paastand, som fremsættes af den ærede Ordfører for Partiet Venstre, det ærede Medlem Hr. Krag, om, at